

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ)

Έν Ἑλλάδι. Δραχ. 10
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ. Δραχ. χεῖρα 15

Ἀρχεται ὑπὸ τῆς πρώτης ἐκάτης μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀφορῶσα εἰς τὸ φῶλλον ἀπευθύνεται

Πρὸς τὸν κ. Ἰ. Λαμπροδὴν δικηγόρον

Ὀδὸς Σόλωνος 36

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΓΕΡΕΠΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (Ἡ σημασία τῶν φιλοφρονήσεων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλήνων πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Σερβίας Πέτρον Α'). — Ἡ ἔκκλησία ἐν τῇ διακοπῇ. — Τὰ μετὰ τὸ βασιλικὸν διάγγελμα. — Ἀγγέλματα καὶ ὄφθαλοι. — Ἡ προκήρυξις τοῦ Στρατ. Συνδέσμου περὶ τῆς διαλύσεως τοῦ. — Τὰ ἐν Ἑλλάδι. — Τελευταῖαι Εἰδήσεις. — Ἐπιφυλλίς (Ἀρχαῖα Δημοκρατία).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 Μαρτίου 1910

Τὸν βασιλέα Πέτρον Α'. Καραγεώργεγις ἐχαίρεισαν οἱ Ἕλληνες Κωνσταντινουπόλεως μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις φαίνεται ἐτι μεγαλύνει τὸν ἐπὶ τῇ ἀμείσῳ μετὰ τὴν ἐπιδεικτικὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδον. Τὸ Πατριαρχεῖον προεξοφλοῦν τὴν ἐνθουσιασμόν τοῦτον εἶχε προῶν πρὸς τῆς εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἀφίξεως τοῦ βασιλέως Πέτρου εἰς πρᾶξιν μαρτυροῦσαν, ἐτι ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀντιθέτως πρὸς τὰς κατ' αὐτῆς συκοφαντίας τῶν Βουλγάρων οὐδέποτε μετῴλησε πολιτικὴν φυλετικὴν ἐπικρατήσεως, ἀείποτε δὲ ἐσεβάσθη τὴν ἐθνικὴν αὐτοτέλειαν τῶν λαῶν, οἵτινες ἐνέμειναν ἐν τῇ πρὸς αὐτὴν ἀλληλεγγύῃ τῆς ὁρθοδόξιας. Ἡ Ἐκκλησία δὲ Σύνδοδος εἶχε προχειρίσει εἰς βοήθην ἐπισκοπὸν τῆς Μητροπόλεως Δεδρῶν τὸν πρωτοερέα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σερβικῆς πρεσβείας κ. Βαρνάβαν προσκυρώσασα οὕτω διὰ χρόνον οὐχὶ πολὺν ἄφ' ἡμῶν ἀφεστώτα εἰς τὸν σερβικὸν ἔθνος καὶ τρίτην ἐν Μακεδονίᾳ μητρόπολιν πλὴν τῆς τῶν Σκοπίων καὶ Ῥακοπρεσνῆς, τὴν Μητρόπολιν τῶν Δεδρῶν.

Πρὸς τοὺς Σέρβους τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος κατ' ἀλήθειαν εἶπεν δὲν ἠδυνήθη νὰ συνδεθῇ διὰ στενῆς φιλίας. Ἀλλὰ τὸ ἐτι οὐδέποτε περιήλθεν εἰς ἔχθραν εἶναι σημαντικὸν κατὰ τοῦτο, ἐτι ἀμφοτέρω τὰ ἔθνη αἰσθάνονται περιοδικῶς κατὰ τὰς κρίσιμους περιστάσεις τοῦ βίου τῶν τὴν ἀνάγκην τῆς προσεγγίσεως, ὅπως ἀμυνθῶσι κατὰ κοινὸν ἐχθρῷ, ὅστις μὲν τὴν αὐτῶν ἀδελφίαν καὶ τὴν ἀσυνειδήσιαν παρεισάκτου εἰς ξένον οἶκον ἐννοεῖ νὰ μεγαλυνθῇ διὰ τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τῆς βίας.

Καὶ μέχρι τοῦδε φαίνεται θριαμβεύων διότι, ἂν μὴ ἐχώρισαν Ἕλληνας καὶ Σέρβους φυλετικὰ πάθη καὶ ἀντιθέτα ἐθνικὰ συμφέροντα, δὲν ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ συνδεθῶσιν ἐν κοινῇ ἀποτελεσματικῇ ἐνεργείᾳ ἢ κοινῇ πολιτικῇ ἀνοίᾳ, ἢ ἐν Σερβίᾳ μὲν ἐκδηλωθεῖσα διὰ τῆς δυναστείας ἑξῆς, ἐν Ἑλλάδι δὲ διὰ τῆς φραυλοκρατίας τῶν κομμάτων, ἥτις ἡμῶς δὲ τὴν χώραν ταύτην νὰ λάβῃ συνειδήσιν τῶν ἀλλήλων αὐτῆς συμφερόντων, νὰ εὐρύνη τὰς βλέψεις τῆς πέραν τοῦ σταδίου τῶν χαμερπῶν περὶ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ἀγώνων, καὶ ἥτις ἀπέτρεψε τοὺς κυβερνήτας αὐτῆς νὰ γίνωσιν, ὡς ἐπρεπεῖν εἰς συνταγματικούς ὑπουργούς, ἡγέται τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ βασιλείου. Οἱ Διηλιγιάννης, Ῥάλλης, Θεοτόκης ἐμερίμων πᾶς νὰ περισώσωσιν ἀλλοθῆτος ἀπὸ τῶν ἐπιθέσεων τὸν ἀντιπάλον τοῦς θεσμούς, ὅπως ἀσκήσωσιν ἕκαστος αὐτῶν ἐκ περιτροπῆς τὸ προνόμιον τῆς παραδιάσεως καὶ ἐξαρθρώσεως τῶν.

Νῦν ἡ πρὸς τὸν Πέτρον Α' βασιλέα τῆς Σερβίας φιλοφρονήσων τῶν Ἑλλήνων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ γενναία παραχώρησις τοῦ οἰκουμένου πατριαρχείου ἔρχονται ἴσως πολὺ βραδέως. Ὁ βασιλεὺς Πέτρος ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν βαίνων ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Βουλγάρου βασιλέως καὶ ἐπιταγῇ καὶ ὁδηγίᾳ τῆς διπλωματίας ἐκείνης, ἥτις ἀπὸ ἡμισείας ἐκατονταετηρίδος κύριον σκοπὸν τῆς ἐνεργείας τῆς ἔταξε τὸν ἐκσλαβισμόν τῆς ἐλληνικῆς χερσονήσου ἀπὸ τῶν ὑπαιρέων τοῦ Αἰμοῦ μέχρι τῶν κορυφῶν τοῦλάχιστον τοῦ Ὀλύμπου. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ διαγωγὴ τοῦ τε λαοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει κέντρου ὑπῆρξε τοσοῦτον αἰσθηματικῶς θερμὴ καὶ εὐλαχρὴ, ὅσον καὶ πολιτικῶς εὐστοχος. Διότι ἡ πολιτικὴ πορεία τῶν ἐθνῶν ἀλλάσσει τοσοῦτον γοργῶς τὴν πορὰν αὐτῆς κατὰ τοὺς τελευταίους μάλιστα χρόνους, ὥστε ἄπορον νὰ μὴ φαίνεται, ἂν τοὺς τρυφεροὺς ἐναγκαλι-

σμούς τῶν ἡγεμόνων τῶν Νοτιοσλαβῶν, οὓς διὰ νευροσπάστων ἀνταλλάσσουν σήμερον πρὸς ἀλλήλους, διαδεχθῇ τάχιστα ἀναχωρήσῃ; τοῦ μακράντος μίσους. Θὰ ἐνθυμηθῶσι τότε οἱ Σέρβοι, ἐτι ὑπάρχει ἐν τῇ χερσονήσῳ, ἣν οἰκοῦσι, λαός, ὅστις οὐδέποτε ἠρνήθη τὰ δίκαια τῶν ἄλλων, ὅστις ἔχει ἀείποτε ἐτοιμὴν τὴν χεῖρα νὰ τείνῃ φιλίαν πρὸς γείτονα ἐπιδιώξαντα τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ καὶ τὴν πολιτικὴν πρόδόν τοῦ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος καὶ μὴ καταμολύναντα τὰ ἐθνικὰ τοῦ ἰδανικὰ δι' ἀρπαγῶν καὶ ἐμπρησμῶν καὶ φόνων.

Διὰ τοῦτο ἡ πρὸς βασιλέα τοιοῦτον λαοῦ φιλοφρονήσων τὴν ἐν Βυζαντίῳ Ἑλλήνων ὑπῆρξε πρᾶξις ἐρμηνεύσασα γνησίως τὰ αἰσθηματικὰ τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Σερβίαν.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια γράφει:

Γράφαντες πρὸ μηνός περὶ τῆς ἀκμῆς, τῆς ὕψους καὶ ἡθικῆς καὶ θρησκευτικῆς, τῶν ἐλληνικῶν ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων, προστιθέμεθα σήμερον, ἐπ' ἐξηγηματικῶς πῶς, ὅσα εἰδήσεις ἐντὸς τῆς παρελθούσης διμηνίας ἠδυνήθημεν νὰ συλλέξωμεν ἀναφερομέναις εἰς τὴν ἀκμὴν ταύτην. Ἐν Σικάδῳ μὲν μακρόχρονον ἐτι, πρὸς ἴδρυσιν ἱεροῦ ναοῦ νέου τῆς ἐκεῖ ὁμογενεὸς κοινότητος ζῆλον μέγαν δεκνύουσιν οἱ Ἕλληνες ὁρθόδοξοι, συλλέξαντες ἐξήκοντα χιλιάδας ῥάγκων ὠριμένων διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ γηπέδου, δεκαπεντακισχίλια δὲ ἔχουσι συνθηροσμένα πρὸς τὴν ἐναρξίν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου χρησιμεύοντα. Ὁ ναός, οὗ τὸ σχεδιάγραμμα δημοσιεύει ὁ «Ἀστὴρ» τοῦ Σικάδου, θέλει περιλαμβάνει τετρακισχιλίους ἀνθρώπους, ὁ δὲ ῥυθμὸς μοιάζει τῷ βυζαντινῷ.

Ἡ ἐν Νιού-Μπέρορδ (Μασσαχουσέτης) ἐλληνικὴ παροικία, συμπληθεῖσα εἰς κοινότητα, διακρινόμενην διὰ τὴν σύμνοιαν, μετ' ἧς ἐργάζονται οἱ ἀποτελούντες αὐτήν, ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ ναὸν ἰδίον, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπὸ κοινῶν ἐράνων ἡγόρασε κατὰ ἡλὸν γηπέδον ἀντὶ τῶν καὶ ἡμισείας χιλιάδων ῥάγκων. Ἡ δὲ νεοπαγὴς ἐν Δετρόῃ κοινότης ὥρισε δεκαπέντε χιλιάδας ῥάγκων πρὸς ἀγορὰν γηπέδου, ἐφ' οὗ θέλει οἰκοδομήσῃ τὸν ναὸν αὐτῆς.

Ἐν Χάουστον (Τεξὰς) ἀγγέλλεται ὅτι καὶ οἱ ἐκεῖ ὁμογενεῖς ἐπιθυμοῦσι τὴν οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ. στερομένοι τοιοῦτου, καθὼς καὶ ἱεραιτικοῦ πρὶνταμένου. Πρὸ μηνός ἐκάλεσαν ἐκ νέας Ἀδελφίας τὸν τῆς ἐκεῖ κοινότητος προεστώμενον αἰδέας. προσβύτηρον κ. Χρήστον Ἀγγελόπουλον, ὅπως τελέσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν. Οἱ τῆς Χάουστον Ἕλληνες ἀρβυμούνται μέχρι δακρυομένων πενήτησαν, ἐπίσης οἱ ἐν Ἀόλλουθ Ἕλληνες ἐκάλεσαν πρὸς πνευματικὴν κατὰ διαλείμματα ἐπισκεψὶν τὸν προεστώμενον τῆς ἐν Μινναπόλει ἑλλήν. κοινότητος πρὸς. ἀρχιμ. κ. Κύριλλον Βαφειδάκη.

Νέων προεστωμένων ἀγγέλλουσι τοὺς διορισμούς αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐν Δετρόῃ κοινότητος τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Θεοδοσίου Ἰβηρίτου, πρῶν ἱεροκήρυκος ἐν Ἑλλάδι, τελειοφοῦτον τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. σχολῆς πρὸ δεκαετίας τῆς ἐν Μόντρεαλ τοῦ τῶς ἐν Λόουελ βοηθοῦ πανοσι. ἀρχιμ. κ. Μελετίου Βελακούλη, ἐκ Σμύρνης, καὶ τῆς ἐν Ἑλυνεβιάδῃ νεοπαγῆς ἑλλήν. κοινότητος τοῦ πρῶν ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ καὶ πρότερον ἐν Κεϊπτόν τοιοῦτον πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Στεφ. Μακρῶν.

Ἐν ᾧ δὲ αἱ κοινότητες συνιστῶσιν εὐκταίους οἴκους καὶ τινες καὶ σχολαίς πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων τῶν ἀποτελούντων αὐτάς, ἢ ἐν Πουέβλῳ (Κολοράδῳ) συνέπηξε καὶ βελιωθῆναι κοινότην, εἰς ἣν ὁμογενεῖς τινες προσήνεγκον βιβλία ἀξιανάγνωστα, διότι καὶ κέντρον συναθροίσεως τοιοῦτοτρόπως συνιστάται κατὰ τὰς κυριακάς καὶ μέσον παρέχεται πολλοῖς πρὸς ἀνάπτυξιν πνευματικῇ.

Οἱ ἀπολογισμοὶ τῆς διαχειρίσεως δύο κοινοτήτων δεκνύουσι τὴν ὕλην αὐτῶν εὐρύσσει. Ἐν Βοστώνῃ κατ' ὅλον τὸ 1909 ἔτος εἰσπράχθησαν 29590 ῥάγκα, ἐξωδούθησαν δὲ 24975, σημειούμενον περισσεύματος ἐκ 4615 ῥάγκων. — ἐν Μιλγουόκῃ, μόνον κατὰ τὸν Ἰανουάριον, εἰσλήθον εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ ὑπὲρ τὰς 8500 ῥάγκων ἐξωδούθησαν δὲ περὶ τὰς 830 — ἐλπίδος διαφαινομένης, ἐτι ἀπὸ τοῦ περισσεύματος τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τοῦ Φεβρουαρίου θέλει ἐξοφληθῇ τὸ ἐκ δεκακισχιλίων ῥάγκων χρέος τῆς κοινότητος.

Μετὰ χαρὰς ἀκούει πᾶς Ἕλληνα καὶ πᾶς ὁρθόδοξο τὰς προόδους τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενῶν κοινοτήτων, εὐχόμεθα δὲ πάντες, ὅπως ὁ ὕψιστος εὐλογῇ τὰ ἔργα τῶν ταύτας συνιστάντων, καὶ χορηγῇ ἀνοθεν εἰρήνην, δι' ἧς καὶ μόνης προάγονται

καὶ συγκρατοῦνται πάντες οἱ κοινωφελεῖς θεσμοὶ καὶ πράξεις.

Ο ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ

Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.—Η ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ δὲν ἠδυνήθημεν δι' ἐλλείψιν καὶ χώρου καὶ χρόνου νὰ περιλάβωμεν καὶ τὰ μετὰ τὸ διάγγελμα τοῦ βασιλέως ἐν τῇ βουλῇ γενόμενα.

Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ἀμα ἀναγνούς τὸ διάγγελμα καὶ κατέβη τοῦ προεδρείου ἀνευφημούμενος ὑπὸ τε τῶν βουλευτῶν καὶ τοῦ ἄλλου παραστάντος πλήθους. Χάριν τῆς ἀληθείας δὲν πρέπει νὰ παραλείπωμεν, ἐτι αἱ ἀνευφημίαι οὐτε ὁμόθυμοι ὑπῆρξαν, οὐτε ζωηραί, ἀραιόταται δὲ αἱ τοῦ ἐν τοῖς ὁδοῖς παρατεταγμένου πλήθους. Ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ ἀπαυδήσασα ἐκ τῶν αἰ ματαιουμένων προσδοκιῶν τῆς περιέλαβεν ἐν τῇ καταδίχῃ τοῦ παρελθόντος τοὺς πάντας, μὴδὲ τοῦ βασιλέως ἐξαίρουμένου. Νὰ χαρῇ δὲ τίς πρέπει ἐπὶ τούτῳ ἢ νὰ λυπηθῇ, διότι εἶναι τρανῶτατον δείγμα τῆς εὐκρινείας τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ὠριμότητος, ὥστε νὰ μὴ ἀρκηται πλέον εἰς λόγους καὶ ἐπαγγελίας, ἀλλὰ νὰ ἀπαίτῃ πράγματα καὶ ἔργα παρὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, πρώτιστα δὲ πάντων παρὰ τοῦ ἀνωτάτου. Ἡ ἀπαίτησις τοῦδε αὐτῆς εἶναι καὶ δικαία καὶ εὐλογος, ἐτι δὲ ἴδη, ἐτι οἱ πόθοι τοῦ τυγχάνοντος φιλοστόργου καὶ ἀγρόντου στοργῆς, ἐτι δὲ τὸς ἀρχοντας αὐτοῦ εὐκρινεῖς ἀποφασίσαντας τῶν ἀσκήσιν τῆς ἀρχῆς νὰ ἐπιτελῶσι μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τῶν νομίμων καὶ ἀπαραιτήτων συμφερόντων αὐτοῦ, ἔστωσαν τότε οἱ πάντες βέλαιοι, πρώτος δὲ πάντων ὁ βασιλεὺς, ἐτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς θὰ ἀνοίξῃ καὶ πάλιν τὴν καρδίαν τοῦ εἰς τὰ ἀνυπόκριτα δείγματα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἀπεργασθῶσιν αὐτῷ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καταπεσόντος, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἀξιωματικῶς τοῦ. Αἱ ἡμέραι τῶν θριμβῶν τῶν ἐλληνικῶν δικαίων θὰ εἶναι καὶ ἡμέραι ἀνυποκρίτου καὶ ἀπεριορίστου ἀφοσιώσεως τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους πρὸς τοὺς συνεργασθέντας αὐτῷ καὶ καθοδηγήσαντας αὐτὸ εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐργασίας, τῶν μόχθων, τῶν θυσιῶν, ὧν ἄνευ οὐδεὶς λαὸς μεγαλουργεῖ. Τὸ ἀτυχεστάτον δὲ ἐλληνικὸν ἔθνος δὲν ἐζήτησε καὶ δὲν ζητεῖ ἢ τοὺς ὁδηγούντας αὐτὸν εἰς τὸ ἐπίπονον, ἀλλ' ἐνδοξον τοῦτο στάδιον.

Προεπμύμενος λοιπὸν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, τοῦ προεδρείου τῆς βουλῆς καὶ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, δεξιᾷ ἔχων τὴν Βασίλισσαν ἐξῆλθε τοῦ βουλευτηρίου, τοῦ στρατοῦ φέροντος ὅπλα καὶ τῆς μουσικῆς ἀνακρουούσης τὸν βασιλικὸν ὕμνον, καὶ ἐπιβὰς τῆς βασιλικῆς ἀμάξης ἀνῆλθε διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, κατ' ἣν καὶ μετ' ἐθὺς εἰς τὸ βουλευτήριον τάξιν, προπορευομένης μιᾶς ἰλῆς ἱππικῆς, ἐπομένον τῶν ὑπασπιστῶν καὶ κλειούσης τὴν ὁλὴν πομπὴν ἐτέρας ἰλῆς.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν βασιλέων ὁ πρωθυπουργὸς κ. Δραγούμης ἐπιστρέψας εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν ἀνῆλθεν ἀμέσως ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ εἶπεν:

Ἐπεσφραγίσθη πρὸ μικροῦ τὸ ἔργον τῆς συνδιαλλαγῆς πρὸς ὁμόνοιαν. Ἐὰν δὲ τὸ πρόγραμμα τοῦτο, ὅπερ ἀνήγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχήν, ἐφάσεν εἰς τὴν τοιαύτην ἐπιτυχίαν, ἡ μεγίστη χάρις ὀφείλεται εἰς τὴν ὁμόθυμον συνδρομήν, ἣν παρέσχον εἰς ἡμᾶς ἐν παντὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτου ὁμόφρων ἢ Βουλῇ. Πρὸς ταῦτα ὀφείλομεν ἀμείριστον τὴν ἐκφράσιν τῆς ὑγνωμοσύνης, ἥτις ὀφείλεται ὑπὸ τῆς χώρας πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῆς, οὕτω πολιτευθέντας.

Ἡ Βουλὴ εἰργάσθη οὕτω συνεδραφεμένη περὶ μίαν ἰδέαν, ἰδέαν μεταρρυθμίσεων, ἣν ἐπέβαλεν ἡ τοῦ δημοσίου προνήματος θέλησις κατὰ τοὺς τελεωταίους τούτους μένους, εἰργάσθη δὲ οὕτω συνεδραφεμένη ὑπὸ τὴν δεξιὰν ἡγεσίαν τῶν ἀρχηγῶν αὐτῆς, καὶ ἡ ὁλὴ τοῦ ἔργου ἐπιτυχία ὀφείλεται καὶ εἰς τὸν τρόπον, κατ' ὃν ὁ κ. πρόεδρος τῆς Βουλῆς διητύνησε τὰς ἡμετέρας συνεδριάσεις.

Εὐχριστῶν τὴν Βουλὴν ἐξ ὀνόματος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου δι' ὅσα αὐτῇ ἐπράξεν ὑποστήριξας ἡμᾶς ἐν τῷ ἔργῳ, παρακαλῶ αὐτήν νὰ ἐκφράσῃ τὰς ιδίας αὐτῆς εὐχαριστίας, ἐν αἷς καὶ ἡμεῖς περιλαμβανόμεθα, πρὸς τὸν κ. πρόεδρον τῆς Βουλῆς. (Ἐπεσφραγίσθη καὶ χειροκροτήματα παρατεταμένα).

Μετ' ὃ ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικὰ καὶ ἐπεκυρώθησαν.

Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Οὕτως ἐλθὼν αἱ ἐργασίαι καὶ ὁ βίος τῆς μακροτάτης τῶν βίων, πολυπαθοῦς ταύτης βουλῆς, ἥτις πλὴν τῶν ἰδικῶν τῆς, τῶν ἀλλήλων, ὅχι καὶ ἰσχυρῶν, ἤρε τὰ ἀμαρτήματα ὧν τῶν ἀπὸ καταβολῆς τοῦ βασιλείου βουλῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ διάταγμα διαλύσεως δὲν ἐδημοσιεύθη διὰ δύο λόγους σπουδαιοτάτους, οὓς διέκρινεν ἡ μεγάλη πείρα περὶ τὰ κοινοβουλευτικὰ πράγματα καὶ ἡ πολιτικὴ συνέσις τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Πρῶτα μὲν διότι, διαλυομένης τῆς βουλῆς, ἐπρεπε κατὰ τὸ σύνταγμα νὰ διαταχθῶσι καὶ αἱ μέλλονσαι βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ καὶ βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ δὲν θ' γίνωσι νῦν, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ κληθῇ ἡ Ἀναθεωρητικὴ βουλὴ. Δεύτερον δὲ, διότι ὑπαρχούσης καὶ γνώμης, ἐτι οὐχὶ τῇ 26 Μαρτίου, ὅτε ἐγένοντο αἱ ἐκλογαί, ἀλλὰ τῇ 5 Μαΐου, ὅτε συνεκροτήθη ἡ βουλὴ, λήγει ἡ συνταγματικὴ ζωὴ τῆς τετραετίας, σκοπῶν εἶναι νὰ ἀφῇθ' ἐν τελευτῇ τὸν βίον τῆς ἡ βουλῆς τῇ 5 Μαΐου ζωῶν νομιζομένη μέχρι τότε καὶ ἀναμένει νὰ συνέλθῃ καὶ πάλιν, ἂν ἀνάγκαι ὑπέρταται τοῦ κράτους ἀπαιτήσῃ τοῦτο, τοῦθ' ὅπερ δὲν εἶναι μὲν πιθανόν, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατον δὲν εἶναι, σκοποῦμένων τῶν τε ἐν τῇ Ἀνατολῇ, πραγματῶν καὶ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς χώρας περιστάσεων. Οὕτω δὲ ἡ πρόνοια αὐτῇ τοῦ κ. Δραγούμη εἶναι σοφωτάτη.

Η ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Οὐδὲ ὁ περὶ τοῦτου χρόνος ὥρισθη ἐν τῷ διαγγέλματι. Ἀλλως ἐκ τῶν πρὸς τοὺς δημοσιογράφους ἀνακοινώσεων τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ πειθόμεθα, ἐτι αἱ μὲν ἐκλογαὶ θὰ διεξαχθῶσι κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου, ἢ δὲ Ἀναθεωρητικὴ βουλὴ θὰ συνέλθῃ τῇ 1 Σεπτεμβρίου 1910.

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΥΓΑΛΟΙ

Αἱ ἐν Συρίᾳ Σχολαὶ τῆς Παλαιστίνης Ἐταιρείας.

Ἐκ τοῦ «Πανταίνου» ἐβδομαδιαίου παραρτήματος τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Φόρου» παραλαβάνομεν τὰ ἐπόμενα:

Ἐκ τοῦ σχολικοῦ ἀπολογισμοῦ 1908 1909 τῆς Παλαιστίνης Ἐταιρείας, τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὰς ἐν Συρίᾳ ἐπ' αὐτῆς ἰδρυμένας καὶ συντηρουμένας Σχολὰς πληροφωρούμεθα, ἐτι ἐν Συρίᾳ ἡ Ἐταιρεία ἔχει 50 σχολὰς ἐν 35 πόλεσι καὶ χωρίοις. Τῶν σχολῶν τούτων 15 εἶναι προσηρομέναι διὰ τὰ ἄρρενα, 16 διὰ τὰ θῆλεια καὶ αἱ λοιπαὶ εἶναι μικταί. Ἐκπαιδεύονται ἐν αὐταῖς κατὰ μέσον ὄρον 5155, ὧν 2892 ἄρρενα καὶ 2263 κορσάκια. Κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1908-9 ἐδιδάκησαν πρὸς συντήρησιν αὐτῶν 122317 φρ. καὶ 47 ἐκ, δι' ἕκαστον ἄρα μαθητὴν 23 φρ. 73 ἐκ. Τὸ διδασκαλικὸν προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐξ 164 διδασκάλων, ὧν 89 διδασκαλοὶ καὶ 75 διδασκάλικαι. Τούτων δύο μόνον (οἱ ἔχοντες ἀνωτέραν μόρφωσιν) εἶναι Ῥώσοι, οἱ δὲ λοιποὶ εἶναι, ὡς τὰ πολλὰ, Σύροι. Οἱ δὲ Ῥώσοι διδασκαλοὶ ἀτελέστατοι, ὡς λέγει ὁ ἀπολογισμὸς, γινώσκουσι τὴν ἀραβικὴν, δὲν ἠδυνήθησαν ἄρα νὰ ἐκπληρώσωσιν ὡς ἔδει τὰ καθήκοντα αὐτῶν. Οἱ Σύροι διδασκαλοὶ γινώσκουσι μὲν τὸ ἔργον αὐτῶν, ἀλλ' ἢ ἐν τοῖς ἐπαρχιακοῖς χωρίοις μονοτονία καὶ στενοχωρία ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτῶν λίαν ἐπιβλαβῶς. Αἱ ἐκφορμαὶ τοῦ ἐν Μοντζίλλᾳ μοναστηρίου καλῶς γινώσκουσι τὴν ὀσικὴν, ἀλλὰ μόνον μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν ἀποκτῶσι τὴν προπαιδευτικὴν καὶ στενοχωρία ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτῶν λίαν ἐπιβλαβῶς. Αἱ ἐκφορμαὶ τοῦ ἐν Μοντζίλλᾳ μοναστηρίου καλῶς γινώσκουσι τὴν ὀσικὴν, ἀλλὰ μόνον μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν ἀποκτῶσι τὴν προπαιδευτικὴν καὶ στενοχωρία ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτῶν λίαν ἐπιβλαβῶς. Αἱ ἐκφορμαὶ τοῦ ἐν Μοντζίλλᾳ μοναστηρίου καλῶς γινώσκουσι τὴν ὀσικὴν, ἀλλὰ μόνον μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν ἀποκτῶσι τὴν προπαιδευτικὴν καὶ στενοχωρία ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτῶν λίαν ἐπιβλαβῶς. Αἱ ἐκφορμαὶ τοῦ ἐν Μοντζίλλᾳ μοναστηρίου καλῶς γινώσκουσι τὴν ὀσικὴν, ἀλλὰ μόνον μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν ἀποκτῶσι τὴν προπαιδευτικὴν καὶ στενοχωρία ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτῶν λίαν ἐπιβλαβῶς. Αἱ ἐκφορμαὶ τοῦ ἐν Μοντζίλλᾳ μοναστηρίου καλῶς γινώσκουσι τὴν

